

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 12. martā

Senāts šādā sastāvā: senatori Māris Leja, Irīna Jansone, Inese Laura Zemīte,

iepazīnies ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Rinalda Buša un apsūdzētā /Persona B/ kasācijas sūdzībāmpar Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 8. aprīļa spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais /Persona B/ un aizstāvis R. Bušs kasācijas sūdzībās lūdz atceltapelācijas instances tiesas spriedumu par apsūdzēto atzīšanu par vainīgiem Krimināllikuma 195. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā sakarā ar tiesas pieļautiem Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē.

Pamatojot kasācijas sūdzībās izteikto lūgumu, kasatori norādījuši, ka tiesas secinājumi par apsūdzēto vainīgumu nav pamatoti ar pietiekamiem un ticamiem pierādījumiem. Tiesa ir kļūdaini novērtējusi /Persona C/ liecības un nepamatoti tām piešķīrusi augstāku ticamību, nekāapsūdzēto /Persona A/ un /Persona B/ liecībām,neņemot vērā, ka: 1) /Persona C/ liecības ir nekonsekventas un pretrunīgas; 2) /Persona B/ un /Persona C/ bija konfliktējošas attiecības; 3)/Persona C/ nav dzirdējis nevienu sarunu, kas notikusi starp /Persona B/ un /Persona A/.

Papildus minētajiem argumentiem aizstāvis R. Bušs kasācijas sūdzībā norādījis, ka pretēji tiesas konstatētajam lietā nav pierādījumu par apsūdzībā norādītajām /Persona A/ darbībām, kas saistītas ar pieslēgšanos /Persona C/ bankas kontam, no kura it kā esot veiktas darbības ar noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem. Lietā esošās ziņas liecina par to, ka pieslēgšanos /Persona C/ bankas kontam varēja veikt /Persona B/ vai arī /Persona A/ bijusī sieva /Persona D/.

Turklāt tiesa ir nepamatoti secinājusi, ka lietā fiksētajās apsūdzēto /Persona B/ un /Persona A/ telefonsarunās doti norādījumi un saņemta informācija par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas gaitu.

Ievērojot minēto, tiesa apsūdzēto /Persona A/ ir atzinusi par vainīgu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā uz pieņēmumu pamata.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir atcēlusi pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu un taisījusi lietā jaunu – notiesājošu – spriedumu, atzīstot, ka apsūdzēto /Persona B/ un /Persona A/ vainīgums Krimināllikuma 195. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām.

Apelācijas instances tiesa atzinusi par ticamām /Persona C/ liecinieka statusā sniegtās liecības, kuras viņš vēlāk pilnībā apstiprinājis, būdams nopratināts apsūdzētā statusā aizstāves klātbūtnē (kriminālprocess pret viņu izbeigts sakarā ar viņa nāvi).

Tiesa konstatējusi, ka /Persona C/ pēc fotogrāfijām ir atpazinis vīrieti, par kuru sniedzis liecības kā par personu, kas piedāvāja veikt noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu. Pēc /Persona B/ norādījuma šo personu saucis par /Vārds/, taču vēlāk noskaidrojis viņa patieso vārdu – /Persona A/. Vienlaikus tiesa nav atzinusi par ticamu /Persona B/ liecināto pirmās instances tiesā, ka /Persona C/ ir sniedzis viņu apsūdzēšanas liecības nolūkā atriebties. Apsūdzēto /Persona A/ un /Persona B/ pirmās instances tiesā sniegtās liecības apelācijas instances tiesa atzinusi kā aizstāvības taktiku, lai maldinātu tiesu un izvairītos no kriminālatbildības.

Tiesa atzinusi, ka /Persona C/ liecības par savas internetbankas piekļuves datu nodošanu /Persona B/, kurš tos tālāk nodevis /Persona A/, apstiprina lietā konstatētais, ka 2014. gada 23. un 26. maijā notika attālināta pieslēgšanās /Persona C/ bankas kontam. Proti, izvērtējot SIA „Lattelecom” sniegtās ziņas, ka IP adrese, no kuras veikts pieslēgums, pieder /Persona A/, un „Nordea Bank AB” sniegto informāciju par /Persona C/ konta attālinātu vadību, tiesai nav radušās šaubas, ka tieši /Persona A/ no savā dzīvesvietā reģistrētā interneta pieslēguma piekļuva /Persona C/ bankas kontam, lai veiktu darbības ar tajā esošo naudu.

Tiesa ņēmusi vērā arī liecinieces /Persona D/ (šobrīd – /Persona D/) pirmstiesas procesā liecināto, ka: 1) viņa nav piekļuvusi /Persona C/ kontam, jo viņas rīcībā nekad nav bijuši trešo personu bankas kontu dati, piekļuves kodi un paroles; 2) viņas konta numurs nevienam citam, izņemot /Persona A/, nebija pieejams.

Turklāt pretēji aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka lietā esošie pierādījumi, tajā skaitā /Persona B/ ienākušo un izejošo zvanu izdrukās norādītās ziņas apstiprina, ka /Persona B/ no /Persona A/ pa telefonu saņēma norādes saistībā ar /Persona C/ kontā iemaksāto naudu.

Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esība vai neesība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2013. gada 3. jūlija lēmums lietā Nr. SKK-333/2013, 15890002407, 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, [ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L](#), 9. punkts, 2024. gada 7. jūnija lēmuma lietā Nr. SKK-56/2024, [ECLI:LV:AT:2024:0607.11518003918.4.L](#), 8. punkts*).

Rezumējot minēto, Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzībās norādītie argumenti pauž sūdzību iesniedzēju neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un tās spriedums apstrīdēts nolūkā panākt tā atcelšanu nevis juridisku, bet gan faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.¹ panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

M. Leja

I. Jansone

I. L. Zemīte